

(Άνεκδοτο. γραμμένο έπιτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ) 'Η Εδυγκιά Μουρικού, πάλι νέα κατάφερε διπλό καλό σπίτι, πού δύσκολα δώματα τά βγάζουν πέρα οικονομικά, έργαζεται όως δακτυλογράφος στο παραγγελματούχο γραφείο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ Πετράκη. Στό γραφείο τοῦ Σαββίδη προλαμβάνεται τόν τελευταίον καιρῷ έναν νέον υπάλληλος, δ' Ορέστης Παπαζήνης, νέος μὲ καλή καρδιά, ποιητής κιόλας, μὲ δυσχημα. 'Η Εδυγκιά καὶ δ' Ορέστης ήργάζανται στό διών γραφείο καὶ δεν δρυγούν νά γίνουν δύο καλοί φίλοι. Σὲ λίγες μέρες δ' Ορέστης γνωρίζει τόν πατέρα τῆς Εδυγκίας καὶ τίς άδελφες της, τὴν 'Αραιώνη, πού δινει μαθήματα πάνου καὶ τὴ Δανάη. 'Επίσης δὲ Εδυγκιά γνωρίζει τόν πατριμένην ἀξέφη τοῦ Ορέστη, τὴν Κατίνα καὶ τοὺς γονεῖς του. 'Ορέστης δὲν δρέγει νά νοιάση φλογερό έρωτα γιὰ τὴν Εδυγκιά. 'Αρείνι μάλιστα νά καταλάβῃ δὲν τὸ αισθημά του. Μὰ δὲ Εδυγκιά είναι διστακτική, έπιστακτική... 'Επι τέλους τῆς λέει καθαρά καὶ ζάστερα πός την δρυπτεῖ καὶ τῆς ζητεῖ νά φύουν μαζί δτ' τὸ γραφείο τὸ θράβι γιὰ νά μιλήσουν. 'Η Εδυγκιά δέχεται. Πηγαίνουν πράγματα σ' ένα ζαγαροπλαστείο κι' δ' Ορέστης τῆς προτείνει νά γίνη γυναίκα του. Μὰ δὲ Εδυγκιά διστάζει. Τὴν θέλουν τάχα κ' οι δικοί του;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Γιατὶ τώρα, τώρα μόις, η Εδυγκιά καταλάβαινε πάνι ἔκεινο πού δένειν μὲ τὸν 'Ορέστη, ήταν ἀγάπη καὶ, πάδ' μ' διὰ δύο ίσχε πει, καὶ δένειν δημόσια τῆς ήταν νά τὸν πάρω. Τὸν ἀγαπητὸν καὶ ἀπὸ πρὸ, χωρὶς νά τὸ δέξῃ; Τὸν ἀγαπητὸν μάνον δύτερον δὲτ' τὴν δυνάμια πού ξεπαίνειν ἀπό τοῦ πού τόσο τὴν εἰλεῖ συγκινήσει; 'Αδάμαρο! Τὸν ἀγαπητὸν τὴν ίμερη, τὸν ίμερη, κι' εὐχόταν νά συνθῇ κάτι πι, πού νά δργάλη ἀπ' τὴ μέση τὰ έμποδια! 'Αλλώς τε — συλλογιζόταν — τώρα ήταν δργάλη. Τοι είλει πει πειά πάρω τὸν ἀγαπητόν. εΣ' ἀγάπτο! — Κι' ἐγὼ δὲ Καλά θάταν νά μην τῆς ἔφευγε απότος δὲ λόγος. 'Αλλά τὸν είλει. 'Ηταν δεύτερη. 'Εκείνος τόρω είλει δικαιώματα. Μπορούσε νά τῆς πῆ άχαρι καὶ εἰντολήν της.

— 'Αγάπη ήταν αδητή,

οη̄ επαγγείλας, διπος

είλει πει κ' η Δανάη.

— 'Ελα λουπόν! τῆς πώνακες δὲ κώδι Χρήστος Σοῦ κριμάσσει τὸ κοντάλι, μὰ δὲν πειράζει.

Ξενώψαντε το κατέρε.

'Αλλὰ δὲν ήταν τίστοτα γιὰ νά τάπι μὲ τὸ κοντάλι η Εδυγκιά. Τὸ προσώπιο της μόνο πήρε κι' δημονεύει νά τσαπτα τὰ κούνια γόρσα πού τῆς είχαν βάλει στὸ πάτο της. Ψεύτα είναι πει πάρω πεινούσσε. 'Η δρεζί δὲν τῆς ήρθε ούτε δταν δουλιώτα καὶ λίγη σέγγη, πού κολιπούσσε στὸ λάθος οι δένδιλο πάτο κοντά της...

Οι δέλωι ήταν στὸ φρούτο. 'Η Εδυγκιά διάστηκε, νά δὲν τοὺς δέψει. Δὲν τούσιε κανίνας γοργούρα δταν δὲν πεινά κι' δταν έγιν άλλα στὴν νοῦ του. Κ' είλειν ἀποφάτι πειά δηλοι

— άκοδα κ' η Ἀφανίση πού τόσο δργούσε — δταν πήρε κ' η Εδυγκιά νά καθαρίσει τὸ ποτοκάλι της — ἔνα τόσο δύ δροσοκάλι τὰ σινιάγρι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ έσκασε η μάρμαρη. 'Η Δανάη θύσαν τὴ φρονή:

— Μπαμπά! μαμά! Αργονά! Έχο νά σις δύσω μάλ πουδαία είδησε. Ο 'Ορέστης δ' Παπαζήνης, δ' προϊστάμενος τῆς Εδυγκίας στοῦ Σαββίδη, τῆς προτένειν γάμο.

— Ζε!

Κατατίξτης γύρω στὸ τραπέζι. Τὸ μαγαράκι έπεσε ἀπό τὸ χέρι της Βασιλικής της — νά τοντε τὴν μάνθητα — τύρουμε καὶ λιγο ξεπινήτες, γκατι αὐτὴ τὴ μ π' μ π' α τὴν περιέμενε καὶ τὴν έπινημονε.

Πρότος μήλησε δ κώδι Χρήστος:

— 'Αληθεύει, ψινούς τοῦ Παπαζήνη; ... Εδυγκιά; ...

— Σὲ σένα;

— Σὲ μένα.

— Εκαμε πολὺ κακά! Σὲ μένα έπρεπε νάρθη, ἀν ηθελε, νά προτείνη...

— Σωστό! είτε κ' η μητέρα. Δὲν κάνουν προτάσεις στὰ κορίτσια, δταν έχουν γονεῖς...

— Μάν δη τὴν κάμη καὶ στὸ μπαμπά, είτε η Εδυγκιά. 'Ηθελο πρότια νά μάθη τὴν ίδεα μου.

— Θά τη μάθων ἀπό μένα! φώναξε δ κώδι - Χρήστος. Δὲν έκαμε καθηλών καλά, το έκαναν ιοι! Καὶ γιὰ νά φτωση αὐτὸς νά σου προτείνη γάμο, θά προηγήκανεν άλλα.

— Τίτοτ' άπολύτως, δ μπορούστηρες στὸ θεατρά η Εδυγκιά.

— Αύτο τὸ ξέρω κι' έγω, είτε η Δανάη.

— Εσ' ουσαύος, δὲ σ' φωτήσουμε. Λέγε Εδυγκιά!

— Μά να! Ποτὲ δὲν μού είτε ουτὴ ματή δέξαι παρατάνω. "Όπως μαλούσαν στὸ γραφείο οι άλλοι — δ κ. Σαββίδης, δ κ. Πετράκης.

— Είτε καὶ δ' Ορέστης.

Μόνο σημεία στὸ προϊ, μού δέξαιε σὲ ποτοκό περιοδικό ένα ποιμά

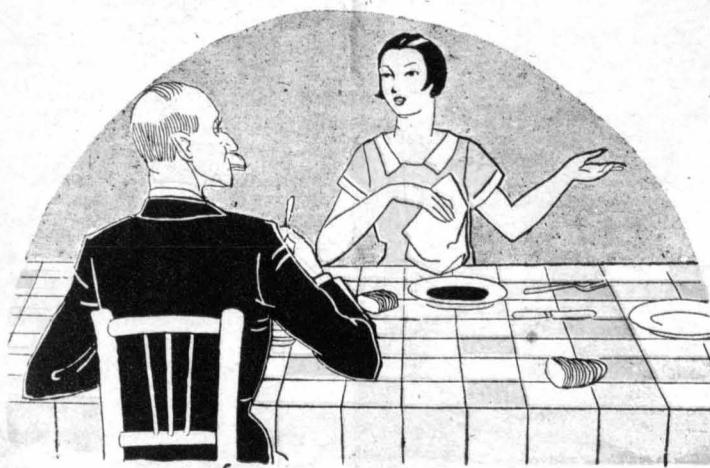
του — είνε καὶ ποητής, έξέρετε — καὶ μού είτε νά τὸ διαβάσω, γιὰ νά τοι πῶ τὴ γνώμη μου...

— Μάτια μον, τὴ γνώμη σου!...

— Δέν ήταν κανένα καέδι αὐτό... Τὸ διάβασα, καταλάβαινα πῶς ήταν μάνεν καί... δέξαια διαπρόσεπτα. Τότε μού μάλησε, δηλαδή ἀρχες σὲ νά μοι λέπη... Εγώ τὸ ξέρωμα. Εάλε θέρια τέτοιες δημάλιερα τού είτα, εάμφιστε μη ήσυχης Μά κείνος μὲ παρακάλεσε, μὲ παρακάλεσε πολύ, νά φύγουσε τὸ δούλων μαζί καὶ νά πάμε κάποια νά μαλήσουμε. Γι' αὐτὸ δργούσε...

— Χι! καὶ πού πήγατε;

— Σ' ένα ζαγαροπλαστείο, στὴν άδην Πειραιώς, κοντά στὴν Ομό-

— Μπαμπά! Ι Μπαμπά! Ι Ο 'Ορέστης, δ προϊστάμενος τῆς Εδυγκίας τῆς προτείνειν γάμο...

νοια. Έννοείται, δένθα πήγανα αν μοδελεγεί άλλοι.

— Ναι, είσαι πάλι φρόνιμο κορίτσι! Όλα τα φρόνιμα κορίτσα, βλέπεις, πάντα με νέους στα ζαχαροπλαστεία...

— Μά, μπατακά! ... Τη σαγηνή που καταλαβαί πώς είχε νά μοδ κάνη μιά τάμα πρότασι...

— Άστα τα, ας τα! Μόνο λέγε, τι σου είπε;

Έτσι η Εύτυχια έδωσε μιά περηφρή της ομιλίας της με τὸν Ὀρέστη. Είπε τις πρότασι πολ της έκαμε εκανοφά καὶ ξαπιερεια, καὶ τὰ κεφαλάρια πολ έδειπε αὐτή για μία τέτοιο γαμο — την ἀντίτασα τῶν γονέων του, την ἀνάγκη που την είχε ή οικογένεια της χάλ. Είπε ἀλλαγή πολ της τὸν ἀντίτυπον σοῦ θέλενος — οι γονεῖς του ήταν δοκι μουσικοί, στην ἀνάγκη θα την εέπειρε νά ζησουν χωριστά, για την οικογένεια της στο ἔξι θα ἐπέρινε αὐτώς, χλα καὶ τέλος πώς «τὸ ζῆντον» ήταν επεισόδιο, γιατί ούτε να τον είπε, ούτε όχι.

— Δημηδή, εξηγήσεις, έγω τού είπα πώς δέν μπορώ νά κάμω τέτοιο γαμο. Εσόδεταίς μους νά ποτησούν και σάζει. Γατά.., τι ζερένη ένα κορίτσι από τέτοια πρόσωπα; Σείς μπορείτε νά το δορήτε... συμφερότελο.

— Κι' αν το δορήτε, τὸν παιδείνεις;

— Τὸν παιδόνων. Ό νέος εινι πραγματικῶς καλός. Γι' αὐτὸν είμαι δένδανη.

— Ωστε τώρα... περιμένεις τι θα σου πούμε μεις για νά τον ἀπαντήσης;

— Δέν έχω ανάγκη νά τον ἀπαντήσω έγω.

— "Α! μήποτε θέλεις νά τόπιμε μεις;

— Ούτε, Έξενος, πιστεύω, θάρρητη νά είσι δρη.

— Αύτο έπειτε νά κάμη πρώτη! "Οζι νο σέ τραβήξῃ σε ζαχαροπλαστεία...

— Μά ήθελε νά μάθη τὴν ίδεα μου. "Αν τοῦ Ελεγα πώς έθεν μ' αρέσει, πολ δέν τὸν θέλω...;

— Αλλά συν τού είπες πώς σ' ἀρέσεις...

— "Οζι! "Οταν μὲρ πάρως και γι' αὐτό, τού είπα απόλως πώς δέν μοδ μέντηντακούσας. Τίτον! Άλλο!

— Και νομίζεις πώς, για μία κορίτσι, αὐτόν είνε λίγο; ... Τὸ ξέρεις λοιπόν πους αὐτρά πον θεταν στο γαρεπού, αὐτός μπορει νά σε κάπη δητι θέλει; "Εγώ σου πρότενα γάμος, θα σου πη.. Ναι, μα πολύς απόκτημα τὸ σεφέτηρε! Δέν έκαμε τίποτ; Άλλο, παρά νά σε κάμη νά κάπη δέν τη σηκωτάς! Σιατι, έννοεις πολύ καλά, στον Σαββίη δέν έχει νά ξαντάς!

— Ή...;

— Ηι «ώ»... Αύτο ποδ σου λέω! Δέν μπορείς νάρχης πειά προβλέπαμενο και νά κλεψην σου μαζήν του σε μα καμάρα, ένα νέο πον σου έγραψε πολημα, ποι είπε ποσ σ' αγαπάει και σοι επόπτενε γάμο. Αύτα έγω δέν τη σηκώνω ...

— Μα, λρηστο μου, είπε έτσι η μητέρα (ποδ δέν της ἄρρενος καθαλούν νά καρη τη ή έθει της ή Εύτυχια) σ' ανέ. μοι φαίνεται, δέν έχεις δλο. Ή Εύτυχια ξέρει νά κρατηση τη νέοσι της. Τι πη πάς της έποδετενε γάμο; "Ἄσ την πάρη πρότενα. Πώς θα τὸν άφηση νά την ἀγγίξει; Μά διτ' έξενος, πιστεύω, δεν δα τολμηση. "Αν είχε τέτοιος πικάντε, θα φανόταν άτ την δράχη! "Οζι, δέν είνε τέτοιος ωμωναπος ο Λουσταΐ. Τὸ κάτοκάτω, θα πάη πάλι στη θυλιά της, κι' αμά ιδηη πώς είνε κινδυνος, θα φύγη! "Οζι έποι μ' ένα φόρο μόνο, νά γάση τὸ κορίτσι... τὸ γηλάριον της!

Δέν τὸ άκρων έγω αὐτά, ἀποκρίθηκα δ θράστη. Οι άντρες ξέρουμε τοὺς ἄντρες καλύτεροι από σάς. Μον κακοφαίνεται πον συνέθη αὐτό. Μά ή Εύτυχια δέν μπορει νά ξα απάνη στον Σαββίδη. Θα της δρού έγω άλλο γραφειο. "Αν καθηση και λίγες μεσος, δεν κάθηρε δ κόδωσ. Αύριο δροι θα πάο έγω, νά πο τον Σαββή η νά δην δαστιλογραφει.

— "Α! κινηθαν ποις για ποιό λόγο μετ αποστρετε;

— Δέν έχω αναγνωριση Θά τού πω ένα δποιοκήποτε φύση. Νά, πώς είσαι δένναντα, άναυτη κι' ο για.ρός είτε νά ξενοποιητης λίγον καμό.

— Μά, Χρήστος...

— Δέν δκωνο, είπα! Σιωπή! "Ετού θα γίνη! Έγω δεινόντων τὸ στιτιμια!

Σώπασαν. "Ετού θα γινότων. Στὸ τέλος μικρού πάντα ή θέλω τού κανού. Λρηστο.

— Καλά, είπε σε λίγο ή μητέρου "Ας ίδομεις δικαίω τώρα και τὸ άλλο

Γιατι δέν μπορει νά γίνη αὐτός δ γάμος;

— Μά δέν άρνος; είπε ο κύριος - Λρηστος. Σ' αὐτό είμι' έντελως σύμφωνος με τὴν Εύτυχια. Δέν πρόκειται τορα για τὴ δούθεια που έλει στο σπίτι. Τὰ κορίτσια πορειτε νά φεύγουν κι' οι γονεῖς ήσ τὰ βολεύουν δπως μπορούν. Ήλι θα ζούσαμε... κοντσι-στραβά, θα ζούσαμε... Αφίνω το ποτενό. Μά είνε τ' άλλο.

— Ποδ άλλο;

— Ποι οι έγω είμαι περηφανος. Δέν θα καταδεχτο ποτέ νά μοδ ποτις πήροι το παιδι τους. Ό γιατς τοδ Ιαπαζόν δέν ένε για μᾶς. Οι δικοι του, είμαι δένωρος, δέν θάλαναν ποτε με τὴν εύχαριστης τους τέσιο γάμο. Αύτοι θέλουν πράκτος και τέλαια. Δέν θα έπωφελθω από τὸ αλθημα, από την τρελλα ένος παδιον, για νά καλοπετρέψω την κόρη μου και νά γλυτωσω ισος να έγω. Αύτα έν τὰ κάνων. Δέν πάντες είναι καραπάτηα μον. "Αν ήταν ένας καλος νέος της στοράς μας, νά κερδητη τισσερες-πέντε χλιαρες το μήμα, νά συνεισέργει κι' η Εύτυχια, τι θα ιδιοτεί με την εργασια της μιλων, με την καρδια μου! Και νά μή ήθελαν οι γονεῖς δέν θα μ' ένοιαζε τόσο. Δέν θα μπορούσα νά μοι πή κανείνας τίποτα. Νά, πώς, δταν τη ζητησε ο Αντρέας; Κέρδησε λίγο, ένωμαν κυλιάδες, δέν έφταναν. Αν κέρδησε δημος και παραπάνω, δέν γινόταν; Μά με τούς Ιαπαζόν πατέρων φρόντια και τιμη; "Αν δέν κατάτσουν πατέρων φρόντια; Πρότι πρόφατη σιμηνείαι;

— Α, ναι, είπε ο κύριος - Χρήστος;

— Αν ίδοι και πε-σθω, πώς θέλειν με τὴν καρδια τους κι' οι γονεῖς... Άν έθητ νά με δρη, άλι δ Ορέστης, παρά ό πατέρων του δ ίδιος; νά μοι ζητηση την κόρη μων για το γιο τους πον... νά μοι πή ειντήνη αυτόν το γάμο; "Αν δέν τους νά μάζη γάρ πράκτος και για τέλαια; "Αν δέν κατάτσουν πατέρων φρόντια και τιμη; "Αν δέν μαγαζίουν, είπε τέλους κι' αύτοι την Εύτυχια; Πρότι πρόφατη σιμηνείαι;

— Α, ναι, είπε ο κύριος - Χρήστος...

— Πολλ καλά, δέν τὸ ζέρομει! Τι θέλεις λατόν νά κάνωμε;

— Νά περιμένουμε, θες νά τὸ μάθωμε.

— Μπράβο! ; Και ποιδ μαζί έπιστει; Νά περιμένουμε δυσ θελεις. Κ' ένα χρόνο μακρο. Μήτως πρόκειται νά παντερέψουμε αδρο την Εύτυχια με άλιο; "Εδώ θα είναι, έτιμεθων, Κι' διν τιχον έθητ νά τη ζητηση το γέρο-Παπαϊόντων... χάρισα τον! "Ε, Εύτυχια; έ λέω καλά;

— Κατα, φυσικα ή Εύτυχια.

— Λοιπον, πιτότ άλλο, τα είπανε. Αύριο στον Σαββίδη θα πάω έγω. Εσ-ση δεν καθήσης στο σπίτια σου. Και καληνύχτα! Πάω νά πλαγάσω, γιατ' ημε πολλ κουρασμένος.

— Οι κύριος-Χρήστος μητρει στην κάμαρα του. (Δέν ήταν και τόσο κουρασμένος, μά δέν ήθελε νά παραστη μά πιστηης πον τον πανόταν περιτη). "Η γυναίκας έμειναν μόνες.

— Για πέν των πόρων, κυρια, έσο... είπε ίη πητέρος την Εύτυχια σιγά αντά πον είτε ή μπροστα στον πατέρα σου, είπε έληη ή άληθεα;

— Η Εύτυχια θυμητήρε τὸ σι! έγω και κοκκινιστε;

— Γιατι; έκαμε. Νομίζεις πώς έκριψα τίστα;

— Νά σον πον... Αύτος σ' αγωνάτι... Εστ τὸν άντας;

— Οζι, μή φοβάσαι. "Αν δέν ένε γινη αὐτό, δέν θα με νοσάθηκον, μά καθόλον. Ανταποθητιδηση, δέν μοι είναι ένα διάνοια. "Έπειτα έπειτα την έγω. Αύτο δέν θα πάντα ήσ τον πατέρα πονει.

— Το θέλεις θυμω...;

— Ε, καλά! και ποιδ στραβός ήσ το φώς του; "Άλλα έτοι, δέν έπειτα ή μπατακάς. "Οζι νά τὸν καριστανει ήσ το διάνοιας του. Αύτο δέν θα πάντα ήσ τον πατέρα πονει.

— "Άλλη θα τοκανει τρέχοντας...;

(Ακαλούστε)

— Αύτο έπρεπε νά κάμη πρώτα, δηι νά σε τραβήξῃ σε ζαχαροπλαστείο.